

PŮVODNÝ SLOVENSKÝ ZLOČIN

VÁCLAV NEUER

UPLAKANÁ JESEŇ

IKAR

VÁCLAV NEUER

UPLAKANÁ
JESEŇ

IKAR

Text © 2021 by Václav Neuer
Jacket design © 2021 by Emil Křížka
Slovak edition © 2021 by IKAR, a.s.

Tento príbeh je vymyslený a všetky osoby v ňom tiež.
Z čisto praktických dôvodov by ste aj niektoré reštaurácie,
podniky, adresy alebo dokonca celé ulice, ktoré spomínam
v niektorých pasážach svojej knihy, hľadali v Bratislave,
ako aj inde na Slovensku márne.
Akákoľvek podobnosť so skutočnými udalosťami je takisto
čisto náhodná. Iba bežné policajné postupy ostali zachované
tak, aby zodpovedali realite. Napriek tomu uznávam,
že sa to celé niekomu môže zdať povedomé.

ISBN 978-80-551-7794-6

1

Spoza cesty k nim doľahol zvuk motora. Musel to byť mopéd alebo čosi podobné. Kužeľ svetla z reflektora preblysol cez hustý tmavý porast. Približoval sa. Jeho vodič sa zjavne rozhodol ísť po hradskej, mimo hlavnej cesty.

Štyroch z nich to vystrašilo. Strípili a nervózne upreli pohľady tým smerom. Piaty pocítil zúfalý záchvev nádeje. Kľučal a ešte stále sa pokúšal opierať o strom tak, aby neprepadol do vlhkej betónovej priekopy pod sebou. Silno krvácal. Z posledných zvyškov síl, ktoré ešte dokázal pozbierať, sa pokúsil zavolať o pomoc. Namiesto spásosného výkriku však z jeho dorezaného hrdla vytryskol iba ďalší, ešte mohutnejší chuchvalec krvavej peny.

Kvílenie vysokých otáčok slabého stroja dávalo tušiť, že začal stúpať do kopca. O chvíľu bude nebezpečne blízko. Nech už ho šoféroval ktokoľvek, nemuseli sa báť, že ich zbadá. Iba blázon by sa len tak bezdôvodne spustil potme prudkým zarasteným zrázom až k miestu, kde teraz boli. Došlo im, že si všimne auto, ktoré odstavili na ceste, a napadlo im, že sa mu možno bude zdať čudné, čo tu v takom čase robí. Možno si dokonca zapamätá poznávaciu značku.

„Dorazte ho! Tak už ho, kurva, konečne dorazte!“

Ako prvý sa spamätal mladík, ktorého napriek veku do teraz považovali za šéfa.

Nikto neposlúchol. Všetko odhodlanie aj odvahu v skutočnosti stratili už pred pár minútami. Práve vtedy, keď si uvedomili, ako sa im celá vec absolútne vymkla z rúk. Motorka sa stala už len príslovečnou kvapkou. Teraz nechceli nič iné, než čo najrýchlejšie zmiznúť.

„Rýchlo! Skončime to!“

Namiesto ďalšieho bodnutia sa však ten s nožom v ruke prudko predklonil a na jediný raz vyvrátil obsah svojho žalúdka.

„Kurva!“ zahučal šéf.

Zvyšní dvaja sa obrátili na útek.

„Stojte, vy zasraní idioti!“ Mladíkovi v návale zúrivosti preskakoval hlas.

Aj on už pochopil, ako strašne ďaleko zašli a že nič z toho, čo práve urobili, sa už nedá vrátiť. Zúrivosť vystriedal v zlomku sekundy panický strach.

„Pomôž mi aspoň ty!“ obrátil sa na toho, čo ostal. „Nemôžeme tu toho hajzla takto nechať.“ Už to neznelo veliteľsky, teraz skôr prosíkal.

Márne. Chlap sa ani nepohol.

Ešte aj v tme šlo rozoznať slinu, ktorá sa mu leskla v kútku úst. „Doriti s vami všetkými!“ zakričal a krčovito zovrel v dlani bejzbalovú pátku.

Nikdy s ňou nehral a doposiaľ ňou ani nikdy nikoho neudrel. Kúpil si ju vlastne iba preto, lebo bol presvedčený, že každý správny drsný chlap má takú mať. Budila rešpekt, dokresľovala imidž.

„Počuješ ma?“

Ani teraz sa však nedočkal žiadnej reakcie. S pohrdavým odplútním podišiel k doráňanému mladíkovi.

Ich pohľady sa stretli.

„Toto si chcel? Toto?“ Celkom sa prestal ovládať, mával okolo seba pátkou a kričal. Teraz už nemyslel na to, že ich

to môže prezradiť. Potreboval si dodať guráž. „Nestačilo, že som ti to stokrát povedal? Vidiš, čo si urobil?“

S hrdlom zaliatym vlastnou krvou a s prepichnutými plúcami mu už nedokázal odpovedať. Ťažko doráňaný mladík vedel, že umiera.

„Už konečne chápeš, že si nenechám od takého žobráka, ako si ty, srať na hlavu?“

Zavrel oči.

Zoširoka sa napriahol a namieril mladému na hlavu. Topánky sa mu zaborili do hlbkej vrstvy vlhkého, čerstvo napadaného lístia.

„Kurva, nechaj ho už tak! Nevidíš, že má dosť?“ začul za chrbtom toho, čo tu s ním ostal.

Neskoro. Aj tak by neposlúchol.

„Tak tu máš!“ vykrikol zúrivo a udel celou silou.

2

Bol pondelok piateho októbra. Komisar Peter Ledecký stál pred starým, desaťročia nepoužívaným vojenským bunkrom a znepokojene pozeral na zaťahujúcu sa oblohu. Ťažké dažďové mraky približujúce sa zo západu neveštili nič dobré.

Ochladilo sa. Vyhrnul si golier ľahkého jesenného kabáta a ruky zaboril hlboko do vrecák. V kĺboch kedysi poranenej pravej ruky pocítil bolesť. Ťahalo mu na päťdesiatku a pomaly sa začínal zmierovať s nemilosrdným faktom, že väčšiu polovicu života má už definitívne za sebou a do tej druhej vstupuje s nepríjemným bonusom v podobe chronickej nespavosti, zvýšeného cholesterolu, tlaku aj cukru v krvi.

„Bude pršať,“ z hlúčika okresných detektívov prešľapujúcich za jeho chrbtom niekto nahlas vyslovil to, na čo už hodnú chvíľu myslel.

Pozrel na hodinky. Bolo pol tretej. Spolu s Koreisom, mladším z dvojice parťákov, dorazili zhruba pred dvadsiatimi minútami. Napadlo mu, že by mal zavolať operačnému. Vo vrecku nahmatal služobný telefón.

Vlhký, chladivý poryv vetra k nemu doniesol nezameiteľný závan hniloby. Nezavídel tým, čo boli dnu. Vlastne bol celkom rád, že mal vďaka stiesnenému priestoru bunkra dôvod ostať hore. Už len samotný pohľad na šmykľavé

hrdzavé skoby, zapustené v betónovej skruži, po ktorých by musel zliezť hlboko pod úroveň okolitého terénu, stačil, aby sa svojej prítomnosti dnu nijako zvlášť nedomáhal.

Podišiel tak, aby mu vietor fúkal od chrbta a súčasne videl na vchod. Ťažké pancierové dvere, ktoré tu pôvodne nepochybne boli, už dávno chýbali. Nahradil ich mala zrejme ešte donedávna kovová mreža pozváraná z hrubej žrdoviny, ktorú zbadal ležať na dlážke. Odrazený visiaci zámok neďaleko nej potvrdzoval jeho úvahu.

Zvnútra bunkra počul tlmené hlasy.

„Nepôjdeš dole?“ pristúpil k nemu šéf okresnej kriminálky, vrchný inšpektor Blažko.

Pokrútil hlavou. Toto bude podľa ich síce nepísaného, ale všetkými rešpektovaného vnútorného poradovníka Koreisov prípad. Ak sa potvrdí, že ide o vraždu, povedie pátranie on. Nepotreboval si nič dokazovať, ani sa necítil nenahraditeľný.

„Zatiaľ nie,“ odpovedal napokon. „Už teraz sa tam musia tlačiť ako v konzerve.“

Chlapík sa usmial. Boli približne v rovnakom veku. „A to je pritom jeden z tých väčších.“

Ledecký si nebol celkom istý, či mu správne rozumel.

„Podobných bunkrov je tu na okolí veľa,“ pochopil Blažko jeho pohľad. „Napríklad hneď za tým cípom lesa je ďalší,“ ukázal. „V podstate sa ťahajú po celej čiare od Petržalky cez Devínsku sem a pokračujú ďalej pozdĺž hranice až na Moravu. Vo veľkom ich tu začali stavať v čase Mnichovskej krízy a ešte intenzívnejšie po obsadení Rakúska.“

Detektív z oddelenia vrážd počúval.

Blažko pokračoval. „V Čechách sa im hovorí ťopíky. Väčšina z nich má iba jednu strieľňu na guľomet, tento dve. Je teda o niečo priestranejší.“

„Ťopíky?“

„Zaujímavé,“ utrúsil komisár, no nezdalo sa, že by ho čokoľvek z toho, čo si práve vypočul, príliš zaujalo.

„Je to skratka,“ vysvetľoval Blažko. „Riaditeľstvo opevňovacích prác. Teda, samozrejme, po česky.“

Ledecký si namrzene prezeral najbližšie okolie. Pravdupovediac, mohli mu byť všetky tie ťopíky, či ako tým kôpkam betónu roztrúseným všade naokolo hovoril, ukradnuté. Zaujímal ho iba tento jeden, a to len preto, lebo v ňom momentálne ležala mŕtvola.

Vedúci okresných detektívov sa podľa všetkého chystal pokračovať.

V poslednom okamihu ho však Ledecký predbehol. „Kde to vlastne sme?“ Zorientovať sa v neznámom teréne považoval v tejto chvíli za dôležitejšie.

Napokon, už len dostať sa sem nebolo vôbec jednoduché. Po tom, čo s Koreisom prešli Záhorskú Bystricu, minuli budovu televízie Markíza a zmizol im z dohľadu aj rozsiahly komplex automobilky Volkswagen, sa ocitli v typickom lužnom lese, pretkanom neoznačenými cestičkami bez výraznejších orientačných bodov. Nebyť uniformovanej hliadky, ktorú im prezieravo poslal oproti veliteľ miestneho obvodného oddelenia, motali by sa tam pravdepodobne doteraz.

„Miestni to tu volajú Hajpród,“ prerušil Blažko svoju prednášku na tému prvorepublikového opevnenia.

„Hajpród?“ zopakoval po ňom a v duchu uvažoval, či by si to nemal pre istotu radšej zapísať.

„Hej. Kedysi tu býval brod.“

Ledeckého informácia prekvapila. „Brod?“

„Áno, brod, možno prevoz.“

Rozhliadol sa, no márne hľadal rieku či aspoň potok.

Blažko ukázal smerom k rozsiahlej lúke po ich pravici. „Tie stromy tam vzadu lemujú koryto Moravy. Druhý breh už je Rakúsko.“

Ledecký si v hlave premietol mapu.

„Tamtým smerom je Devínska, tade prídeš do Záhor-
skej,“ ukazoval ďalej Blažko.

Prikývol. Aspoň niečo. „A komu tie bunkre teraz vlast-
ne patria?“

Blažkovi chvíľu trvalo, než odpovedal. „No, je v tom
dosť bordel,“ zhodnotil napokon.

Ledecký pokrčil plecami. Z bunkra k nemu doľahol
Koreisov hlas. Nerozumel, čo hovorí, no znelo to podráž-
dene. Pravdepodobne si tam vnútri začínali čoraz viac pre-
kážať.

Vietor medzitým zosilnel. Na tvári zacítil prvé dažďové
kvapky. Pohľadom zablúdil k svojim celkom novým topán-
kam z brúsenej kože, ktoré si dnes ráno prvýkrát obul.
Napadlo mu, ako asi budú vyzeráť večer.

„Pred osemdesiatym deviatym bolo toto celé hraničné
pásmo. Okrem vojakov sem nesmela žiá duša. Nevie-
m, či tie bunkre nejako využívali, no v každom prípade boli
majetkom armády.“

Keď sa pre začínajúci sa dážd postavili pod najbližší
strom, Blažko pokračoval: „Po revolúcii sa o to nikto nesta-
ral. Po rokoch pripadli obciam. Teraz je to tak, že niektoré
ešte stále patria vojsku, ďalšie majú obce, a pokiaľ viem,
niektoré si odkúpili súkromné osoby.“

„Nieкто si kúpil bunker?“ Ledecký sa takmer zdráhal
uveriť. „O tom som ešte nepočul.“

„No, nájdú sa aj takí blázni,“ uistil ho Blažko. „Sú me-
dzi nimi, samozrejme, aj miestni, čo ich teraz po novom
majú priamo vo vlastnej záhrade, a tak v nich skladujú ze-
miaky, ale aj rôzni fanúšikovia histórie, čo sa ich pokúšajú
renovovať do pôvodného stavu.“

„A čo tento?“ vzdychol si komisár. „Nevyzerá, že by sa
oň nieкто staral.“

„To budeme musieť zistiť. Pošlem chalanov za starostom a dám ti vedieť.“

Ledecký prikývol. Neponáhľal sa. Bola to informácia dôležitá skôr pre vyšetrovateľa ako preňho. „A čo ste zatiaľ zistili vy?“ obrátil sa čelom k nemu.

Blažko zamával na jedného zo svojich ľudí.

Mladík v potrhaných džínsoch a ľahkej športovej bunde príbehol takmer v okamihu. Pozrel na Ledeckého a pozdravil ho kývnutím hlavy.

Vražďár si ho premeral pátravým pohľadom.

„Je to muž,“ zakričal ešte zďaleka ani nie tridsaťročný okresný kriminalista, ktorý nečakal, kým sa začnú pýtať. „Teda skôr ešte chalan. Leží tam už pekných pár dní. Lekár to odhaduje minimálne na dva týždne. Možno o niečo viac. Nemá pri sebe doklady, čiže totožnosť zatiaľ...“ Pokrčil plecami.

„Už som dal pátračom vyhodiť všetky nezvestnosti hlásené v Bratislavskom kraji za posledný mesiac,“ pohotovo vyplnil ticho Blažko.

„V každom prípade, ide o smrť zavinенú cudzou osobou.“

Ledecký kútikom oka postrehol, že jeho parťák už opustil bunker. Technik spolu s vyšetrovateľom a výpomocou z okresu ešte ostali dnu.

„Podľa lekára sú príčinou smrti bodné a rezné poranenia. Predovšetkým v hrudníku a oblasti krku. Presnejšie sa vyjadrí, samozrejme, až po pitve.“

Ledecký neočakával nič iné. Mladý kriminalista iba potvrdil to, čo mu operačný dôstojník oznámil, keď ho sem posielal. „Kto ho vlastne našiel?“ opýtal sa.

Detektív zalovil vo vrecku a vytiahol ošúchaný zápisník. „Nejaký psičkár,“ zalistoval. „Marián Greňo, dôchodca zo Záhorskej,“ prečítal.

Nikoho podobného tu nevidel.

„Je u nás na okrese,“ dovtúpil sa Blažko. „Keď si to definitívne preberiete, prevezieme ho k vám.“

Prikývol. „Hodte ho rovno Peterajovi na tretie, niekomu ho dá vypočuť.“

„Zariadim.“

Koreis medzitým došiel až k nim.

Ledeckému udrel do nosa odporný zápach hniloby, ktorý sa za ním tiahol. „Fuj, to je ale smrad!“ odkašľal si.

„Nehovor. Ani som si nevšimol,“ ironicky odsekol mladší kolega.

Usmial sa, no pre istotu aj tak kúsok odstúpil.

Mladík z okresu zaklapol poznámky. Celkom logicky usúdil, že teraz je rad na Ledeckom.

Tak ako pred chvíľou okresný detektív, ani Koreis nečakal na otázky. „Celkom slušný masaker,“ povedal, hľadajúc si vhodné miesto pod stromom. „Najmenej tri-štyri bodnutia do brucha, k tomu hlboký rez na krku. Nič profesionálne, skôr čistá mäsiarčina. A okrem toho, aby to nebolo málo, hlava rozbitá na kašu.“

Ledecký sa zamyslel. „Žeby nejaká bitka, ktorá sa zvrhla na vraždu?“ vyslovil nahlas svoju domnienku.

Koreis pokrútil hlavou. „Ruky má čisté. Podľa všetkého sa vôbec nebránil.“

Komisár vzdychol. „A ďalej?“

Jeho mladší kolega chvíľu váhal. „Nestalo sa to tam. Ten, čo ho zabil... alebo zabili,“ pripustil možnosť, že páchatelia mohli byť viacerí, „ho do toho bunkra iba upratal.“

Bol to jednoznačne horší z možných variantov. Každému, čo sa v tú chvíľu chúlili pod stromom, napadlo, že za ostatné dva týždne minimálne päťkrát výdatne pršalo.

„Ak došlo k útoku niekde tu, v bezprostrednom okolí, bude len minimálna šanca nájsť nejaké stopy,“ zhodnotil situáciu za všetkých Ledecký.

Ako na dôkaz toho, čo práve povedal, sa drobné mrholenie zmenilo na skutočný dážď. Strom, pod ktorým stáli, im už na ochranu nestačil. Postúpili hlbšie do lesa.

„Ako to vyzerá vnútri?“ vrátil sa k téme.

Z Koreisovho výrazu si mohol sám domyslieť odpoveď. „Technici robia, čo môžu.“

Ledeckému zazvonil telefón. „Peteraj,“ prečítal nahlas.

Už podľa tónu jeho hlasu spoznal, že pôjde o niečo výnimočné. Poznali sa roky. Začínali spolu ešte v časoch, keď bol tak ako on radovým operatívcom, a za ten čas sa stali priateľmi. Ani to, keď Peteraja vymenovali za vedúceho oddelenia, ich vzťahu neublížilo. Bol dobrým, všetkými rešpektovaným šéfom. Až mal niekedy pocit, akoby ním bol odjakživa. Súčasne ostal jedným z mála ľudí, ktorým ani po nástupe na veliteľskú stoličku neprestal dôverovať.

Prekvapilo ho, že volá. Musel vedieť, že ledva začali.

„Peter, si ešte v tej Záhorskej?“

Ledecký predpokladal, že Peteraj bude chcieť informáciu, ale skôr než sa stihol nadýchnuť a odpovedať, zistil, že sa mýlil.

„Potrebujem ťa súrne tu,“ povedal šéf naliehavo.

„Čo, horí?“ pokúsil sa Ledecský zľahčiť situáciu.

„To by bolo lepšie. Žiaľ, je to vážnejšie.“

Ledeckému prebleslo hlavou, čo pri ich robote môže byť vážnejšie ako celkom čerstvý prípad vraždy. Nenapadlo mu veľa vecí. „O čo ide?“

Namiesto odpovede však počul, ako sa Peteraj rozpráva s niekým iným. Nedokázal rozpoznať s kým. Podľa všetkého riešil niekoľko vecí naraz. S telefónom pri uchu zaregistroval zvedavý pohľad svojho kolegu. Pokrútil hlavou.

„Si tam?“ ozval sa Peteraj po chvíľke znova.

„Hej. Povieš mi konečne, čo sa deje?“

„V parku v Ružinove našli pred chvíľou zavraždené malé dievčatko.“

Potreboval pár sekúnd, aby tú informáciu spracoval.

„Počuješ ma? Haló!“ zdvihol hlas Peteraj, ktorý sa zrejme domnieval, že stratil signál.

„V ktorom parku?“

„Andreja Hlinku. Hneď za nemocnicou.“

Ledecký si to miesto predstavil. Pár árov zelene medzi bytovou zástavbou a štvorprúdovou hlavnou cestou s električkovým pásom. Už len nazývať ten úzky štráfik parkom bolo riadne nadnesené. Nedokázal pochopiť, ako na takom frekventovanom mieste dokázal niekto vraždiť. Keby mu nevolal samotný šéf oddelenia, možno by uvažoval aj nad tým, či nejde o omyl.

„Peter, poslal som tam práve všetko, čo má ruky a nohy, ale chcem, aby si to prebral ty.“

V duchu rátal, koľko mu bude trvať, kým sa tam od Moravy dostane. Pozrel sa na hodinky. Práve vrcholila dopravná špička. „Nebudem tam skôr ako o hodinu,“ namietol.

„Okresáci ti dajú hliadku a auto s majákom.“ Peteraj nezaváhal ani na okamih, no súčasne akoby si až teraz uvedomil, odkiaľ ho vlastne odvoláva. „Ako to vyzerá v tom bunkri?“

Keď mu zazvonil telefón, bol pripravený podať mu čo najpodrobnejšiu informáciu, teraz sa však obmedzil iba na to najdôležitejšie. „Bude to naše. Nepochybne ide o vraždu.“

Ledecký čakal. Vedel, že Peteraj teraz musí ako veliteľ chtiac-nechtiac prehodnotiť viac ako skromné sily a prostriedky, ktoré mali k dispozícii. Nebolo to prvýkrát.

„Leží tu už najmenej dva týždne,“ povedal vraždár, akoby mu chcel naznačiť, že na rozdiel od vraždy nešťast-

ného dievčatka, v prípade dobodaného muža v bunkri už možnosť pátrania po horúcej stope dávno stratili. Obaja vedeli, že prvých štyridsaťosem hodín býva najdôležitejších.

„Nechaj tam Koreisa. Výjazd nech ostane tiež. Dal som už poskladať druhý,“ rozhodol napokon šéf. „Tak, ako sú, tam na prvotné úkony budú stačiť. Prinajhoršom nech si vypomôžu s okresom. Ty čím skôr sadaj do auta!“

„Rozumiem,“ potvrdil.

„Jaroš už je na mieste a pred minútkou vyrazil Weidemann. Dvojkári zatiaľ našťastie urobili všetko, čo treba. Presúvam sa aj ja. Počkám tam na teba.“

Z diaľky to vyzeralo ako veľký stan. Vlastne to vo svojej podstate aj stan bol, bol však čisto biely a neslúžil na rovnaký účel ako ostatné. Potešil sa. Napadlo mu, že to bude celkom isto Weidemannova zásluha, a súčasne dúfal, že sa im ho podarilo postaviť skôr, než začalo pršať.

Kráčal pešo. Hliadka ho vysadila na autobusovej zastávke neďaleko svetelnej križovatky. Odtiaľ to už nemal ďaleko.

Park sa nedal uzavrieť. Museli sa uspokojiť s tým, že najbližšie okolie oddelili policajnou páskou, za ktorou v pravidelných rozstupoch hliadkovali uniformovaní policajti poriadkovej služby.

Všade naokolo sa pod rozťahnutými dáždňikmi hromadili zvedavci a na príľahlej ulici si medzi množstvom policajných vozov všimol hneď niekoľko dodávok s logami televíznych staníc.

Rátal s tým. Už teraz si dokázal predstaviť, čo nastane, až médiami prebehnú prvé informácie. Vražda dieťaťa za bieleho dňa na takom verejne prístupnom mieste, akým bolo toto, hlboko otrasie širokou verejnosťou.

Vypĺyvalo z toho jediné: už od prvých hodín budú pracovať pod obrovským tlakom.

Predral sa hlúčikom prizerajúcich a otrčil svoj služobný preukaz policajtovi, ktorý k nemu vykročil. Podľa toho,

ako ho predpisovo pozdravil, sa dovätípil, že sa tu nepochybne bude ponevierať aj množstvo vysokých policajných funkcionárov.

Nemýlil sa. Po pár krokoch zbadal Peteraja spolu s krajským riaditeľom gestikulovať v čulej debate s trojicou mužov oblečených v tmavých oblekoch. Nemal najmenší záujem sa k nim pripojiť.

Prvý, s kým sa stretol, bol Jaroš. „Dobre, že si tu,“ privítal ho.

Nepochyboval, že to myslí úprimne.

„Je to viac ako zlé a začína tu byť slušný chaos,“ okomentoval kolega z oddelenia situáciu.

Ledecký ešte stále pozeral smerom k debatujúcej skupinke.

„Panáci z ministerstva,“ všimol si Jaroš jeho pohľad. „A má sem vraj už namierené aj sám policajný prezident.“

Žiaľ, rátal aj s tým. Len si sám sebe nedokázal poctivo odpovedať na otázku, či mu tu pri práci budú viacej prekážať zvedaví novinári, davy čumilov túžiacich po senzácii, alebo absolútne zbytočne sa pretŕčajúci papaláši vyžadujúci za každú cenu najčerstvejšie informácie bez toho, že by s nimi v danú chvíľu vedeli akokoľvek pracovať.

„Našťastie nám ich Peteraj ako-tak drží od tela. Weidemann už bol naštartovaný ich odtiaľto do jedného vyhodiť.“

Ledecký sa iba smutno pousmial. Dobre poznal prchkú povahu už zopár rokov presluhujúceho šéfa kriminalistických technikov, pre ktorú si už v minulosti narobil množstvo problémov. Súčasne však za celý dlhý čas, čo spolu robili, nestretol nikoho, kto by sa mu v jeho práci vyrovnal. Bol rád, že je tu. O to viac, že postarší komisár sa v poslednom čase osobne zúčastňoval ohliadok miesta činu len veľmi zriedka.

„A koho sem poslali z vyšetrovačky?“

„Vnútri už je Chovanec,“ otrčil Jaroš bradu smerom k stanu, zaviedol ho ku vchodu, no sám ostal vonku.

Ostré svetlo z lúčov, ktoré tu rozmiestnili technici, ho na okamih celkom oslnilo. Prižmúril oči. Zo skúseností vedel, že nech sa v budúcich dňoch stane čokoľvek, nasledujúce minúty budú tie najhoršie. Dokázal si predstaviť, čo ho čaká, a vopred tušil aj to, čo to v nasledujúcich dňoch urobí s jeho psychikou. Zažil toho už veľa. Na vraždu dieťaťa si však nikdy nezvykol.

Na diaľku sa mlčky pozdravil s Chovancom a postavil sa tak, aby mal čo najlepší prehľad. Maximálne sa sústredil. To bola jeho silná stránka. Často si v minulosti dokázal všimnúť a nadsť zapamätať aj na prvý pohľad celkom bezvýznamný detail, ktorý dovtedy ostatným unikol.

Nikto ho nerušil. Jediné zvuky, ktoré k nemu doliehali, boli tie zvonka. Tu vnútri panovalo takmer nábožné ticho. Všetci títo zvyčajne hluční a kvôli svojej robote, v ktorej sa už roky každý deň stretávali s tým najhorším svinstvom, čo toto mesto dokázalo ponúknuť, často aj drsní chlapi teraz z úcty k tej maličkovej obozretne našľapovali a obmedzili sa iba na tiché šepkanie.

Pohľadom našiel Weidemanna. Nemusel s ním hovoriť, ani nič konzultovať. Jediné, čo skúsený technik v tejto chvíli potreboval, bol nikým nerušený pokoj na prácu.

Rozhliadol sa. V hlave sa mu vynorila stará spomienka z detstva. Cirkusové šapitó. Dokola rozložené drevené lavičky ten dojem ešte umocňovali. Na okamih mal pocit, že sa tu to dievčatko iba zabudlo a ešte stále ohúrené z predstavenia, ktoré sa len pred chvíľou skončilo, ostalo sedieť samo v prázdnom hľadisku.

Pristúpil bližšie. Teraz mohol rozlíšiť všetko, čo sa týkalo samotného tela obete, ale súčasne neprestával vnímať bezprostredné okolie.